

בתי המשפט

ע"ש 273/09	בית המשפט המחוזי בירושלים	
03/12/2009	כב' השופטת מוסיה ארד - נשיאה	בפני:

בעניין: ד"ר לוי רפיה

המערער

ע"י ב"כ עוה"ד י. בייניש ואח'

נ ג ד

1. שר הבריאות

2. ורדי זיילר - שופט בדימוס

3. הועדה לפי סעיף 44 [לפקודת הרופאים](#) (נוסח חדש), תשל"ז-

1976

המשיבים

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

פסק דין

1. ערעור על החלטת משיב 2, כב' השופט בדימוס ורדי זיילר, שנתקבלה מכוח הסמכות שהאציל לו משיב 1, שר הבריאות, לאמץ את המלצות משיבה 3, הועדה לפי סעיף 44(א) [לפקודת הרופאים](#) (נוסח חדש), תשל"ט-1979 (להלן – "הועדה" ו"הפקודה"), ולהורות על התליית רישונו של המערער, ד"ר לוי רפיה, לעסוק ברפואה, לתקופה של חודש ימים.

2. בחודש ספטמבר 2007 הודה והורשע המערער, רופא במקצועו, בכתב אישום שכלל עבירות של איומים, פגיעה בפרטיות, הטרדה במתקן בזק והשגת גבול פלילית. על פי הכרעת הדין, המערער ביצע את העבירות האמורות כלפי מתלוננת שסיפקה לו שירותים אינטימיים במשך תקופה של מספר חודשים, בתגובה לדרישתה לסיים את הקשר עימו. בגין המעשים האמורים נדון המערער לעונש של מאסר בפועל לתקופה של חמישה חודשים שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי לתקופה של חמישה חודשים, קנס בסך 1,000 ₪ ופיצויים למתלוננת בסך 10,000 ₪.

בעקבות הרשעתו בפלילים הוגשה נגד המערער, ביום 27.1.08, קובלנה משמעתית לשר הבריאות, לפי סעיפים 41(1) ו- 41(5) לפקודה (המדובר בסעיפים המסמכים את שר הבריאות, בין השאר, להתלות לתקופה את רישיונו לעסוק ברפואה של רופא ש"נהג בדרך שאינה הולמת רופא מורשה" ו"הורשע בעבירה פלילית שלא לפי פקודה זו"). הועדה קיימה דיון בקובלנה, וביום 7.6.09 המליצה להתלות את רישיונו של המערער לעסוק ברפואה לתקופה של חודש ימים. בהמלצת הועדה צוין, בין השאר, כי: "...התגובה המשמעתית הנדרשת בארוע הנדון, צריכה לשלול הצדקה, ולפעול למניעת אפשרות, שרופא, אף מעבר לארבע אמות הטיפול הרפואי במטופל, ירשה לעצמו, או יתדרדר להתנהגות מוסרית, כה פגומה, דוגמת ההתנהגויות בהן הודה הנקבל..."

ביום 17.8.09 החליט משיב 2, שאליו הואצלו, כאמור, סמכויות שר הבריאות לעניין זה, לאמץ את המלצות הועדה. זאת, תוך שדחה, כפי שעשתה גם הועדה, את טענת המערער כי לא היה מקום להגשת הקובלנה בגין מעשיו האמורים, מכיוון שאינם קשורים לעיסוקו כרופא.

3. המערער לא השלים עם ההחלטה האמורה והגיש את הערעור שלפניי, שבו חזר על טענתו האמורה. המערער הוסיף כי נוכח היותו רופא מרדים, הרי שקיים אינטרס ציבורי שלא להתלות את רישיונו. כמו כן טען המערער כי כבר שילם את חובו לחברה בכך שנשא את העונש שהוטל עליו בהליך הפלילי וכי הוא כבר הורתע באמצעות ההליך הפלילי ועונש שהוטל עליו. מנגד טענו המשיבים, בעקרי הטיעון מטעמם, כי הסמכות להתלות רישיון רופא בגין ביצוע עבירות פליליות והתנהגות שאינה הולמת אינה מוגבלת רק למעשים שביצע רופא במסגרת תפקידו. זאת, הן נוכח העובדה שסעיף 41 לפקודה, המונה את העילות שבגין מוסמך השר להתלות רישיון רופא, יחד תת סעיפים ספציפיים לעניין התליית רישיון רופא בגין מעשים שבוצעו במסגרת תפקידו, והן נוכח הפסיקה שקבעה זאת במפורש. עוד טענו המשיבים כי הענישה המשמעתית, בדמות התליית הרישיון לתקופה, נדרשת במקרה הנוכחי להרתעת המערער ורופאים אחרים מפני ביצוע מעשים דוגמת אלה שביצע המערער.

ביום 24.11.09 התקיים דיון בערעור, שבו חזרו הצדדים על עקרי טענותיהם.

4. לאחר שעיינתי בחומר הרלוונטי ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערער להידחות.

5. אין חולק כי המערער "הורשע בעבירה פלילית שלא לפי פקודה זו". כמו כן, המעשים שבביצועם הורשע המערער, הם, בלשון המעטה, בגדר התנהגות "שאינה הולמת רופא מורשה". נוכח זאת, היה מוסמך שר הבריאות, מכוח הוראות סעיפים 41(1) ו- 41(5) [לפקודת הרופאים](#) (סמכות שהואצלה למשיב 2), להתלות את רישיונו של המערער בגין המעשים הנ"ל. אין לקבל את טענת המערער לפיה בהעדר זיקה בין המעשים הנ"ל לתפקידו ותפקודו כרופא, לא היה מקום להגשת הקובלנה. מסקנה זו מתבקשת ממבנהו האמור של סעיף 41 לפקודה ונוכח מטרת הענישה המשמעתית, שנועדה, בין השאר, לשמור על אמון הציבור ברופאים ובמקצוע הרפואה. תכלית זו מחייבת תגובה משמעתית ראויה גם למעשים פליליים או שאינם הולמים רופא מורשה, שאותם ביצע רופא שלא במסגרת תפקידו. מסקנה זו אף אומצה באופן מפורש בפסיקת בית המשפט העליון (ר' [ע"א 224/79](#) [דימנט נ' שר הבריאות](#)) ובפסיקה קודמת של בית משפט זה (ר' [עת"מ 961/07](#) [שגב נ' שר הבריאות](#)), ולא מצאתי ממש בטענות המערער שלפיהן אין להחיל את הכלל שנקבע בפסקי הדין האמורים על המקרה הנוכחי.

6. אשר לחומרת העונש המשמעתית שהושת על המערער, בשים לב לאופיים וחומרתם של המעשים שבגינם הוגשה הקובלנה, ולפסיקה שבה נקבע כי בית המשפט אינו נוטה להתערב בהחלטות שנתקבלו על ידי המסגרת המקצועית המוסמכת בכל הנוגע לחומרת העונש המשמעתית (ר' [ע"א 412/90 אליהו נ' שר הבריאות](#)), לא ראיתי מקום להתערב בהחלטת משיב 2 לעניין זה. אכן, ככלל, יש להבחין, לעניין חומרת הענישה המשמעתית הראויה, בין מעשים שמבצע רופא במסגרת תפקידו לבין מעשים שאותם הוא מבצע שלא במסגרת תפקידו. עם זאת, במקרה הנוכחי, לא שוכנעתי כי העונש המשמעתית שהוטל על המערער הוא מעבר לנדרש.

טענת המערער לפיה אין בהתליית רישיונו כדי להרתיעו הרתעה נוספת מעבר לענישה שהוטלה עליו בהליך הפלילי, אף היא דינה להידחות. התליית הרישיון היא בגדר עונש מרתיע גם מקום בו היא אינה הסנקציה היחידה או

העיקרית המוטלת על רופא בגין מעשים המהווים עבירת משמעת, ודומה כי עצם הגשת הערעור הנוכחי היא בגדר ראייה לכך. כמו כן, הענישה המשמעתית נועדה, כאמור, בנוסף על מטרתה במישור ההרתעת, לשמר את אמון הציבור ברופאים. לעניין זה מקובלת עלי גישת המשיבים, לפיה בנסיבות העניין אין די בעונש קל יותר, דוגמת נזיפה, לצורך השגת תכלית זו. גם טענת המערער, לפיה יש להקל עימו במישור המשמעתי שכן כבר שילם את חובו לחברה במסגרת ההליך הפלילי, דינה להידחות. כידוע, מטרות הענישה המשמעתית שונות ממטרות הענישה הפלילית, ולכן אין בעובדה כי המערער נשא בעונש שהוטל עליו במסגרת הליך פלילי כדי להפחית מחומרת העונש המשמעתי שמן הראוי להטיל עליו.

לבסוף, יש לדחות גם את טענת המערער בדבר קיומו של אינטרס ציבורי שלא למנוע ממנו להמשיך בעיסוקו כרופא מרדים. המערער אינו זכאי, בגין היותו רופא מרדים, לחסינות מפני ענישה משמעתית ובוודאי שאין בעובדת היותו רופא מרדים כדי למנוע מהמשיבים לנקוט נגדו בסנקציה המשמעתית הראויה בגין מעשיו שתוארו לעיל.

7. סיכומו של דבר, הערעור נדחה.

8. המערער יישא בהוצאות המשיבים בסכום של 7,500 ₪.

9. המזכירות תשלח העתקים מפסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, ט"ז בכסלו, תש"ע (3 בדצמבר 2009), בהעדר הצדדים.

מוסיה ארד 54678313-273/09

מוסיה ארד, נשיאה

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)